

[Pürschel.]

sige, nogle Nikser — det er der jo ingen Tvivl om. Men der kan jo ogsaa være andre Motiver, som gør det ønskeligt for en Familie eller et Hjem at skille sig af med en Person, og Faren for Misbrug er derfor ikke udelukkende knyttet til det økonomiske. Jeg vil derfor gerne henstille til det høje Ministerium — og jeg ser til min Glæde, at den højtærede Justitsminister just nu kommer ind i Salen —, at man tager Spørgsmaalet om sindssyges Indlæggelse og Udskrivning fra Sindssygehospitalet op til Løsning, ogsaa uden for de Tilfælde, der omhandles i Socialreformen — som i øvrigt aldeles ikke giver Regler med Hensyn til Udskrivningen, og det er jo ikke mindst med Hensyn til Udskrivningen, Tampen brænder.

Lederne af Aandssvageanstalterne har, saa vidt man kan forstaa af Bemærkningerne til Lovforslaget, været mere vedholdende, mere energiske end Lederne af Sindssygehospitalet og har maaske ogsaa haft en noget lettere Opgave, har i hvert Fald, tror jeg, haft en udmærket Forbundsfælle i den højtærede Socialminister, hvorved det altsaa er lykkedes dem at naa frem til det Punkt, hvor vi nu befinder os. I det foreliggende Lovforslag gives der jo nu Regler baade for Indlæggelsen og for Udskrivningen af de aandssvage, Regler, som jeg tror, man i det store og hele kan give sin Tilslutning. Der kan være et og andet, man skal se paa i Udvalget, men det skal jeg ikke her opholde mig ved.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til det andet Punkt i Lovforslaget, nemlig Sterilisationsforslaget. Vi har jo en Lov om Sterilisation baade for sindssyges og for aandssvages Vedkommende, og jeg vil gerne her til den ærede Ordfører for Venstre sige, at i denne Lov findes der jo en Revisionsbestemmelse. Revisionsbestemmelser er efter min Mening noget af det mest unyttige, der findes paa denne Jord; derfor har jeg altid været en Modstander af dem — jeg har sagt det mangfoldige Gange fra denne Talerstol —, for enten er Tiden moden, og saa bliver Loven revideret, eller ogsaa er den ikke moden, og saa faar man bare et Forslag som det, der i Øjeblikket ligger paa Landstingets Bord, om, at Revisionen udsættes, og Nyten heraf kan ikke være betydelig. Der kunde være Grund til at spørge, hvorfor man har forelagt et Lovforslag i Landstinget om, at Revisionen af Sterilisationsloven udsættes, naar man forelægger dette Lovforslag her i Folketinget. Det ene hører ganske vist

under den højtærede Justitsminister, det andet under den højtærede Socialminister, men da man jo maa formode, at der hersker det mest udmærkede Samarbejde mellem disse to udmærkede Ministre, er det ikke helt forstaaeligt, hvorfor vi ikke kan have den Glæde, hvad der var naturligt, at behandle disse to Forslag under eet, idet jo nemlig Lovforsaget her i Virkeligheden er en delvis Revision af Sterilisationsloven og det derfor ikke er lovteknisk helt korrekt at sige, at man *udskyder* Revisionen af Sterilisationsloven. Det er i hvert Fald min Opfattelse, og jeg tror, at den højtærede Socialminister i Virkeligheden vil give mig Ret ved nærmere Eftertanke. (*Vilhelm Rasmussen*: Det er i hvert Fald noget Smaatteri) . . . , jeg skal lade være at fæstne dette i Rigsdagstidende.

Hvad Sterilisationen angaar, maa jeg erkende, at jeg er af den Opfattelse, at det er en rigtig Foranstaltning at gaa til. Der er jo nævnt saa mange Eksempler paa, hvor forfærdende Tilstandene i Virkeligheden er paa dette Omraade. Jeg nævner saadanne Eksempler som de, der findes i Socialreformforslagets Side 490—91, hvor Overlæge Wildenskov ved den Kellerske Aandssvageanstalt har givet nogle typiske Eksempler; der er nævnt saa forfærdende Eksempler paa Misbrug navnlig af aandssvage Kvinder paa dette Omraade og alt, hvad det kan føre til, at det forekommer mig at være rigtigt, at man giver en Sterilisationsbeføjelse af udvidet Karakter over for disse Mennesker.

Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at Sterilisationsloven og det foreliggende Lovforslag er Udtryk for en ikke uinteressant Udvikling. Den moderne humane Lovgivning har jo medført, at der holdes Liv i en Mængde Individuer, som tidligere udskiltes, om jeg saa maa sige, ad Naturens Vej. Naar aandssvage Kvinder i gamle Dage — vi skal altsaa et Stykke tilbage i Tiden — fik Børn, saa ved vi jo, at uhyre ofte endte det med et Barnemord; i ældste Tider blev der saa sat en naturlig Grænse for videre Forplantning derigennem, at man kappede Hovedet af Moderen, saa var den ikke længere; og i noget nærmere liggende Tider var disse Kvinders Evne til at sørge for deres Børn baade økonomisk og paa anden Maade saa ringe, at utvivlsomt en Masse af disse Børn meget hurtigt gik til Grunde. Nu holdes der Liv i praktisk talt alt, hvad der fødes af Kvinder; bortset fra den saa ivrigt fremtrængende Bevægelse, der gaar ud paa, at det skal være strafrit at ombringe Børnene ganske kort efter Fødselen, holdes der jo Liv i næsten alt, hvad der fødes af Kvinder, og dette gør, at Samfundet